

Vervolg van pagina 7

Getroffen door de puurheid van wol, zijde en vilt

Dat proces van inspiratie zoeken en krijgen, en daarmee aan de slag gaan is voor de toeschouwer, die alleen het resultaat ziet, niet altijd zichtbaar. Om de lijfelijkheid in het Hooglied te verbeelden, begon Eveline bijvoorbeeld met het maken van een aantal selfies van haar lichaam.

Die werden onder meer verwerkt in een tien meter lang doek dat centraal in de kerk hangt. De lichaamscontouren verbeelden twee verstrengelde lijven, met vleugels van plantenzaden. Maar in plaats van de elkaar rakende lichamen kan de kijker in de lijnen ook een Andreas-kruis zien, „het ultieme symbool van nederigheid en toewijding”, dat veel terugkomt in haar werk. Of een glooiend landschap. Of wat de verbeelding hem of haar maar opdringt.

Verstillen

„Wat voor gedachtes er allemaal achter mijn werk zitten, hoeft van mij ook niemand te weten; iedereen mag vrijelijk interpreteren.” Maar voor haarzelf was dat interpreteren wel het lastigste in de aanloop naar de expositie, vertelt Van der Pas: die ‘worsteling met de letterlijkheid’. „Ik zocht bewust naar de verbeelding die niet voor de hand ligt. Een manier om de letterlijkheid en

lijfelijkheid nog wél voelbaar aanwezig te laten zijn maar tegelijk ook te verstillen naar iets meer landschappelijks en spiritueels. Die balans vinden, dat heeft me wel nachten gekost.”

Deels was dat ook omdat haar werk toch in een kerk zou komen te hangen, niet zomaar een gebouw. „Daarom is een meer letterlijke verbeelding van verstrengelde lijven als landschappen bijvoorbeeld uiteindelijk gesneuveld. Dat vond ik te veel van het goede. Je wilt de kerk niet laten struikelen met zo'n expositie. Aan de andere kant: uiteindelijk komt iedereen toch voort uit die versmelting, en kunst mag confronteren.”

De innerlijke discussie, die ze graag verwelkomt tijdens het maken van kunst, beslechtte ze onder meer door veel met symboliek te werken. Zo zie je X'en en Y'en in haar doeken, en cirkels, die zowel voor de aarde, volmaaktheid, verbinding maar ook voor een eicel kunnen staan. „De zinnestjes die me tijdens het inlezen inspireerden, had ik opgeschreven. Op het laatste moment heb ik besloten enkele daarvan op de muziekstandaards toe te voegen.” (links op de foto)

De in Haarlem getogen Van der Pas heeft al een lange geschiedenis met de kunsten. In 1982 studeerde

ze af aan de Academie voor Beeldende Vorming in Tilburg, met als hoofdvak tekenen. Ze was werkzaam aan lerarenopleidingen in Amsterdam en Diemen. Later streek ze met haar gezin neer in Marsum, van waaruit ze nog altijd af en toe lesgeeft, nu aan de Kunstacademie Friesland in Leeuwarden. Soms doet ze dat ook in het Chinese Beijing, waar ze zo'n twee maanden per jaar vertoeft en ook aan haar eigen kunst werkt en exposeert.

Puurheid

Sinds ze in 2007 besloot zich voornamelijk op het kunstenaarschap te richten, is ze het meest te vinden in haar ateliers in Marsum en Leeuwarden. Het was ook in Fryslân dat ze de liefde voor natuurlijke ‘ingrediënten’ vond die nu de basis vormen voor haar schilderijen en installaties. Dat gebeurde ruim vijftien jaar geleden, bij een bezoek aan een zijdwinkel in Franeker. „Ik zag daar wol, zijde en vilt liggen en werd getroffen door de puurheid en schoonheid ervan”, vertelt ze. „En die transparantie, ik dacht, hier kun je zoveel moois mee doen.”

Schoonheid is een terugkerend thema in haar werk. En naast het licht zit ook altijd de ruimte waar het komt te hangen tijdens het maken in haar hoofd. Om een goed

Een meer letterlijke verbeelding van verstrengelde lijven is gesneuveld. Je wilt de kerk niet laten struikelen met zo'n expositie

beeld van de Grote Kerk te krijgen, bezocht ze die vooraf een keer met voormalig Leeuwarder stadsarchivaris René Kunst. „Hij vertelde me bijvoorbeeld dat, toen de Jacobijnerkerk nog katholiek was, langs één wand van de kerk de altaren stonden en een biechtstoel. Ik concludeerde dat die wand in het teken stond van verlichting.” In haar expositie liet ze dat terugkomen door daar een ‘lichtstraat’ te maken. Achter elk van haar werken dat daar hangt, bevestigde ze licht, wit of verkleurend, dat net als de zon aan de andere kant voor constante verandering zorgt. „Ik vond het mooi om dat in ere te houden”, vertelt Van der Pas, die een katholieke opvoeding genoot. Later distantiëerde ze zich van „de kerk”. Maar religie als spirituele bron heeft een belangrijke rol in haar leven.

Zo komt in de expositie in de Grote Kerk veel samen van waar zij voor staat. „Ik vond het ook echt een prachtig avontuur om aan te werken”, zegt ze. En het leverde een focus op. „Ik vond het Hooglied een buitenbeentje in de Bijbel. Nu is het Hooglied in mij tot leven gekomen, niet alleen poëtisch maar ook spiritueel en fysiek. Het zou heel mooi zijn als de bezoekers van de expositie dat door mijn werk ook zo kunnen beleven.”

Linkernis, boven: *Eve's relic*, onder: *Sun*. Rechternis: *Adam's monstrence*, onder: *Sun*. Op de muziekstandaard een tekst uit Hooglied. Het zonlicht zorgt voor constante verandering.